

Kommunernes Skatteforhold, savnes der i det Hele Oplysning om, i hvilket Forhold Beskatningen paa Hartkornet i de enkelte Kommuner staar til Beskatningen paa Formue og Leilighed. Det er derfor bl. A. ikke muligt at danne sig en bestemt Mening, om der ikke ved en Fastslaaen af den hidtil udredede Hartkornsbyrde vilde fremkomme særdeles store Uligheder mellem Hartkornets Beskatning i de forskjellige Kommuner — Noget, man efter de nu leilighedsvis modtagne spredte Oplysninger har Grund til at formode. — Disse forskjellige Mangler ere nu af den Natur, at Regjeringen, om den end havde kunnet stille sig nok saa velvilligt til Sagen, ikke vilde have været istand til at afhjælpe dem i denne Samling.

Selv om man derfor ganske vilde bortse fra den mindre Grad af Sandsynlighed, der er før, at det kunde lykkes Thinget at faae en Lov af denne Natur gennemført i det andet Thing og hos Regjeringen samtidigt med, at Thingets Flertal som Regel negter at behandle de af Regjeringen fremsatte Lovforslag — og selv om man endvidere vilde lade ude af Betragtning, at Lovforslaget efter den af Udvalgets Flertal foreslaaede Ændring (Nr. 41) vilde komme til at indeholde en Bestemmelse om et andet Forhold — nemlig den kommunale Valgret — som paa dette Punkt ganske bryder med den hidtidige Udvikling ved at hæve Forbindelsen mellem Skatteydelsen til Kommunen og Valgretten til Kommunen, og som under ingen Omstændighed vilde kunne ventes tiltraadt af de andre Faktorer i Lovgivningsmagten — kunde der ifkun være ringe Rimelighed for, at der i nærværende Samling kunde fremkomme nogen Lov af dette Lovforslag. Et Forslag af denne Natur vil overhovedet ikke lettelig kunne gennemføres uden paa et af Regjeringen tilveiebragt og bearbejdet Grundlag. Af Hensyn til Sagens Betydning vilde Mindretallet imidlertid finde det meget ønskeligt, at Regjeringen vilde indhente alle fornødne Oplysninger og Erklæringer og, om muligt, forberede Sagen til Fremlæggelse i næste Rigsdagsamling.

To af Mindretallets Medlemmer (M. Andersen og Rimestad), som ere tilbøielige til at antage, at Forslaget, som jo paa de fleste Punkter er bygget paa Regjeringsforslaget af 1873 — i Grundtrækkene har betraadt den rette Vej til at hæve de bestaaende Mangler, har dog ikke af de ovenfor udviklede Betragtninger ment at burde lade sig afholde fra at udtale sig om forskjellige af Flertallets Ændringsforslag og at fremdrage nogle Hovedpunkter i Lovforslaget, med Hensyn til hvilke vor Anskuelse afviger fra Flertallets. Medens vi paa flere af disse sidste Punkter have anthydet, hvorledes vi vilde formulere vor Anskuelse, have vi efter vor Opfattelse af Sagens foreløbige Stilling ikke ment at burde opstille Ændringsforslag til Afstemning. Da vore Anskuelser ikke have vundet Flertallets Tilslutning, er det at forudsæ, at Forslagene ikke vilde blive antagne, og en Afstemning vilde kun kunne præjudicere Sagens videre Behandling.

Vi skulle da med Hensyn til Enkeltheder i Forslaget bemærke Følgende:

Vi bifalde ganske, at Flertallet har fraveget den efter vor Anskuelse høist ueheldige Tanke, der indeholdes i Lovforslagets § 14, at enhver selv nok saa lille Indtægt skulde beskattes. Denne Bestemmelse, der navnlig for Kjøbenhavn vilde have medført en væsentlig Forandring i den nugældende Lovgivning til Skade for de ugunstigst Stillede i Samfundet — baade Kvinder og Mænd — vilde vi ingenfinde have kunnet give vor Stemme. Men, naar Flertallet nu har foreslaaet at ombytte den med, en saadan, som indeholdes i Ændringsforslag Nr. 25, da kunne vi ikke følge Flertallet. Om det end erkjendes, at der kan finde noget afvigende Forhold Sted i de forskjellige Kommuner, finde vi det betænkeligt at give Kommunerne eller eventuelt Indenrigsministeren et saa overordentlig vidt Spillerum med Hensyn til Fastsættelsen af den skattefrie Indtægt og af den